

Hafta Sonundan Bir Gün Önce

“Git evimizden.” diye seslendik. Git buradan. Yanımızdan git. İğrenç canavar. Hareketsiz kalmaya devam etti ortamızda. Bir canavar için gayet küçük bir bedeni vardı. Top gibi, şeffaf. Bir jöleyi andırıyordu, büyük bir deniz anası gibiydi. Beyaz bir deniz anasına benzeyen sevimsiz yaratık ortamızda duruyordu. İki küçük kara gözü onu biraz daha katlanılabilir yapsa da varlığından rahatsız olduğumuzu bilmesine rağmen hiç kıpırdamaması bu çirkin yaratığı iyice çekilmez kılıyordu. Sanki büyük bir tırtıl kozası, daha saydam, bizi anlıyor ve görüyordu. Biz onu ne görmek ne de anlamak istiyorduk. Ancak onun sevimsiz bir yaratık olduğundan hepimiz emindik, ondan nefret ediyorduk. Seslenmekle yetinemedik, hemen gitsin istedik. Olmadı. Beşimizi birleştiren tek şeyin arkadaşlığımız olduğunu düşünmemden alıkoyan bir hali vardı. Kendinden oldukça emin duruşu bunu düşünmeme sebep oluyordu.

İyiden iyiye gerildiğimiz bir anda Rüya titremeye başladı. İki eli yumruk olmuş, ayak parmaklarını kendine çekmiş ve iki eline iki sağlam gülle tutuşturulmuşçasına aşağı çekiliyor gibi sallanıyordu.

Üç çarpı üç buçuk metre büyüklüğünde bir odadaydık. Yerleri, ceviz ağacı kesiklerine benzetilmiş açık kahverengi parkelerle döşenmiş dört duvarının birinde bir pencere olan odada beş kişiydik. Beş kişi ve bir sevimsiz canavar. İki duvara biri üç biri iki kişilik koltuklar dayanmış, kapı pencerenin tam karşı duvarında sola yaslanmış beyaz boyalı bir odadaydık. Utku, ben, Rüya, Deniz ve Uğur. Bir de bizi kaynar suya yeni atılmış bir ıstakoz gibi kıvrandıran ucube canavar vardı. Bizi korkutuyordu. Rüya'nın titremesi durmuyor, iyiden iyiye artıyordu. Ne var ki ne ben ne Utku ne Deniz ne de Uğur, Rüya'ya yardım edebilecek durumdaydık. Bu şekilsiz yaratığın safra safra dökülen bedeni bizi kendi gibi hareketsiz bırakmıştı. Rüya'nın titremesini kendi

çıgllıkları kesti. “Git buradan iğrenç canavar.” diye bağırdı. Bizi yalnız bırak. Diğer tüm buluşmalarımız gibi önce dışarıda biraz dolaşıp sonra dolaştığımız muhite evi en yakın olan arkadaşımıza gelmiştik. Burada biraz daha sohbet edecek, diğer arkadaş gruplarından bahsedecek ve belki dağılacak belki de uyuya kalacaktık. Diğer tüm buluşmalarımız gibi. Sonra bu balçık görünömlü, iki kara gözü olan top gibi şeffaf canavar belirdi ortamızda. Hepimiz ayağa kalkıp onun ne olduğunu anlamak üzere etrafına dizildiğimizde her birimizin gözünün içine tek tek baktı. İşte o anda bizi anlaybildiğini anladık. Bizi her şeyimizle anlıyor ancak bize karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Rüya’nın bağırışlarını gözyaşları takip etti. Dudaklarına düşen gözyaşlarını üfleyerek bağırıyordu yere doğru. Yerin içinde kahverengi parkeler. Parkenin ortasında beyaz canavar. Deniz sıvazladı Rüya’nın sırtını. Daha fazla devam edemeyeceği belliydi. Birbirimize baktık bir saniye kadar. Benden bir şey yapmamı ister gibi baktı bana

Deniz. Ben bu gamsız yaratıkla nasıl savaşacağımı bilmiyordum. Ağzıma gelen köpük köpük öğürtüleri nasıl yuttuğumu bilse benden yardım istemez, bana acırdı. Bir kurbağanın göle bıraktığı larvalarının top top olmuş haline benzeyen bu varlık karşısında her birimizin yalnız olduğunu anlamıştık. Bizde ne buldu da odamızda belirdi bilmiyorum. Bizi birleştiren bir şey olmalıydı.

Beyaz bir deniz anasına benzeyen sevimsiz canavar, odamızın ortasında duruyordu. Konuşmadığımız her şey onu besliyor gibiydi. Çirkin olan her şeyimizin bedeninde kümelendiği bu canavarın öngörülemezliği onunla hep beraber savaşmamızı engelliyordu. Kelebek ol dedi Uğur. Önce fısıldayarak. Belli ki bir çözüm bulmuştu. Kelebek ol diye bağırdı. Ona sözleriyle hükmedebileceğini düşünmüş olmalı, bir uğur böceğini kolundan üfledikten sonra dilek dilermişçesine. Kelebek ol! Sonradan anlıyorum ki ona bir fırsat vermek istemişti. Onu en güzel haline

dönüştürmek istemişti. Ben sessiz kalsam da Deniz, Uğur'a alaycı bir tavırla baktı. Yapabileceğinin en fazla bu olduğuyla alay edermişçesine bakmıştı. Canavar gözlerini Uğur'a çevirdi. Tepkisiz. Canavarın kelebeğe dönüşmek istemediği her halinden belliydi. Hatta bir anlığına Uğur'u küçümsediğini bile düşündüm. Aklımıza türlü türlü bulantılar getiren bir kabuksuz kaplumbağaya benzeyen yaratık kendini hiç de katlanılmaz bulmuyordu. İncisi alınmış bir midyenin içindeki beyaz mukuslu dokuya benziyordu bedeni. Şeffaf, iyice şişirilmiş bir balon gibi yuvarlak. Dokunmakla, bağarmakla ve istemekle, belki rica etmekle yahut nefret etmekle ortadan kaldıramadığımız bir yaratık. Dilime gelen kum tanesi büyüklüğünde dış parçasıyla hissettim azı dişlerimi sıktığımı. Canımın yandığını hissedince bana baktı. Belki de bize daha fazla bu kötülüğü yapmayacak ve kaybolup gidecekti. Nasıl geldiyse öyle, birden belirlediği gibi birden yok olacaktı odanın

ortasından. Ne ki duruşunu hiç bozmadan gözlerini yere çevirdi.

Odanın ortasında biz beş kişi, yerde parkeler, üstünde kıskaçlarından birini başka bir yengeçe kaptırmasına aldırış etmeyen bir yengeç gibi hareketsiz duran şekilsiz yaratık. Yere bakıyor. Hadi diyelim ki geldiği gibi gitmişti. Gitmiş olsa bile onu görmüştük bir kere. Bize daha önceden nefret ettiğimiz her şeyden daha nefret edilesi bir duyguyla hatırlanacak bir hatıra bırakmıştı. Onu görmüştük bir kere, kendimize hiç bahsetmediğimiz tüm çirkin görüntüleri gözümüzün önünden bir o yana bir bu yana geçirmişti kayıtsızca. Bundan böyle nefretimizin ölçüsü oydu. Artık geri kalan her şeyi ona olan nefretimle tartacağımdan endişelendiğimi hatırlıyorum. Birkaç saat sonra bile duyarsızlaşmadı hislerimiz. Ne var ki artık görüntüsünden değil tepkisizliğinden yakınır olmaya başladık. Deniz bir anlığına kusacak gibi öne eğildi.

Ağzını sıkıca tuttu. “Ne zaman gideceğini söyle.” dedi Deniz. Söyler misin? Ne zaman gideceksin odamızdan? Biz sana istediğini veremeyeceğiz. Belki yalnızca birimize takılı kalsa kara gözleri, onu canavarla baş başa bırakıp kaçacaktık bu odadan. Onunla kuruntulu ve zorunlu bir ilişki kurmuştuk. Sen bizi anlıyorsun. Yenilmiştik. Bizi zorlama. Başkalaşamamış tüm duygularımızı ilk defa böylesine canlı ve gerçek görüyorduk. Bize bir şey söylemesini çok istediğimizden eminim. Bunu yalnızca ben istemedim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde gözlerimiz yavaşça kapandığında onu göz kapaklarımızın ardından görmeye başlamıştık. Kesik kesik gelen görüntülerden aklımda kalan tek şey onun gözlerini hiç ama hiç kırpmadan bize baktığıydı. Gece boyu, sabaha kadar. Sabah kadar ayakta uyuduk, gitmeyeceğini anlasak da onu tek tük kontrol etmek istiyorduk. Gözümüzü açık tutmaya dayanamamışız. Sabah olduğunda ayakta uyandık.

Odamızın ortasında kabuklaşmış bir beyaz büyük topçuk olduğundan ayakta uyumamıza şaşırılmamıştı bile. Uyanıp birbirimize baktık. Ne konuşacak ne de şaşıracağız halimiz vardı. Canavarın yumuşak bedeni katılaşmış, yuvasını yeniden oluşturan bir salyangoz gibi her yanı kabuklaşmıştı. Gözlerini aradım, bulamadım. Rüya mutfaktan kapkara bir çöp poşeti getirdi. Ben, Uğur ve Utku canavarı tuttuk hep beraber. Rüya ve Deniz poşetin ağzını sonuna kadar açtı. Onu kara poşetle beraber kapının önüne koyduk. Belki bir gece daha bekleydik incilerini dökenecekti. Utku ve Deniz pencerenin önünde biriken küllere yenilerini ekledi. Ben buzdolabından yumurta ve peynir çıkardım. Hafta sonu olmasına sevindik. Maç trafiğine yakalanmamak için en geç üçte evden çıkmalıydık.